

Arrest

**nr. 30 836 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid van 16 april 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 april 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2007 wordt aan verzoeker, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, een visum kort verblijf voor België toegekend.

Verzoeker komt België binnen op 30 januari 2008, in het bezit van een visum kort verblijf, geldig van 29 januari 2008 tot 13 mei 2008. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 28 april 2008.

Op 7 november 2008 leggen verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 17 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als gelijkgestelde partner.

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52§4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 05.01.2009 door A.A.L. geboren te (...) van Cubaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt geen bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“M.b.t. het EERSTE MIDDEL:

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in concreto de plicht tot een gedegen feitenvinding

Overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient de administratie o.m. een gedegen feitenvinding aan de dag te leggen, wanneer zij een verzoek van een rechtsonderhorige behandelt;

Dit houdt in dat wordt gepeild naar alle rechtens relevante elementen van het dossier, waarbij een bepaalde actieve plicht tot medewerking vereist is;

Uiteraard hoeft de administratie niet de bewijsvoering in het concrete dossier ter harte te nemen, in de plaats van de aanvrager, maar er is uiteraard wel een volstreekte voorlichtingsverplichting;

Het feit dat iedere burger geacht wordt de wet te kennen impliceert niet dat de administratie volstrekt lijdzaam kan toezien wanneer de rechtszoekende een dossier indient waarin niet alle mogelijkheden zijn benut;

IN CASU werd het dossier van verzoeker geweigerd op basis van de vaststelling dat niet werd voldaan aan de voorwaarde om minstens één jaar te hebben samengeleefd, en evenmin aan de voorwaarde dat ze elkaar tenminste twee jaar kenden of ten slotte ook geen gemeenschappelijk kind hebben;

Deze beslissing is in feite een goede weerslag van hetgeen men verzoeker en zijn partner had verteld bij Stad Aarschot, nl. dat dit de nijpende voorwaarden waren;

Uiteraard is dit slechts een halve waarheid, in die zin dat één zeer belangrijk criterium vergeten werd, nl. dat in die periode van twee jaar kennis er drie bezoeken moeten zijn afgelegd, voor een duur van in totaal 45 dagen;

Hierover werd niet gerept;

Dit had tot gevolg dat verzoeker daarover geen stukken overmaakte; men zei hem dat hij aan geen enkele voorwaarde voldeed, toen hij de aanvraag indiende op 17.11.2008;

Niettemin bezat (en bezit) verzoeker stukken die zulks wél aantonen;

Mevr. D. reisde immers 4 keer naar Cuba, en dat voor een totale duur van +/-110 dagen; Deze reizen waren de volgende:

- 17.02.2006 tot 17.03.2006: 28 dagen (stuk 2)
- 22.09.2006 tot 20.10.2006: 29 dagen (stuk 3)
- 13.03.2007 tot 06.04.2007: 24 dagen (stuk 4)

- 31.08.2007 tot 28.09.2007: 29 dagen (stuk 5)

Deze documenten, uitgaande van het reisbureau, waren voorhanden en zijn dus niet post factum opgesteld; Het is derhalve EVIDENT dat verzoeker deze zou hebben neergelegd, mocht hem zijn gewezen op het belang ervan;

Het is onbegrijpelijk dat de administratie hem dit heeft verzwegen;

Verzoeker begrijpt dat hij bij deze nieuwe stukken toevoegt aan het dossier, doch dit enkel en alleen om zijn stelling te bewijzen dat DVZ met een volstrekt onvolledige kennis van zaken heeft geoordeeld;

Zulks wijst op een gebrekkige feitenvinding, waarmee onbehoorlijk bestuur werd bedreven; Het middel is ernstig;”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de minister geheel terecht, op basis van de voorgelegde stukken, heeft beslist dat deze onvoldoende zijn om de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie aan te tonen. In zoverre verzoeker verwijst naar stukken die hij voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt, laat verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de minister geen rekening kon houden met de door verzoekers vermelde gegevens omdat deze niet gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

3.1.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoeker dat hem niet werd meegedeeld dat de bezoeken van zijn partner aan Cuba konden worden ingeroepen.

3.1.4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de plicht tot gedegen feitenvinding. In de mate waarin verzoeker hiermee de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt het volgende overwogen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 17 november 2008 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als gelijkgestelde partner. Verzoeker legde bij zijn aanvraag de verklaring van wettelijke samenwoning voor. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen enkel ander document voorlegde.

Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 7 mei 2008), luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij de aanvraag legde verzoeker zoals reeds gesteld één stuk voor, namelijk de verklaring van wettelijke samenwoning.

Het getuigt bijgevolg van een correcte feitenvinding dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner omdat verzoeker geen bewijs aanbrengt dat hij en zijn partner ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben en hierbij verwijst naar de criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat het bestuur hem had moeten inlichten van het criterium “elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal vijftien of meer dagen betreffen” zoals voorzien in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, merkt de Raad op dat verzoeker zichzelf kon informeren en dat het aan hem toekomt om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 aan te tonen. De omstandigheid dat de gemeente hem op het moment van de aanvraag bepaalde informatie heeft verschaft, doet hieraan geen afbreuk en doet alleszins geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing, die steunt op de stukken van het administratief dossier.

De omstandigheid dat verzoeker bij huidig verzoekschrift stukken voorlegt die zouden aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettigheid van een bestuursbeslissing wordt rekening gehouden met de feitelijke en juridische gegevens die voorhanden zijn op het ogenblik van het nemen van die beslissing. De stukken die verzoeker voor het eerst voorlegt naar aanleiding van de procedure bij de Raad waren niet voorgelegd aan de beslissingsnemende overheid en bevonden zich bijgevolg niet in het administratief dossier op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de minister er geen rekening mee kon houden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2) M.b.t. het TWEEDE MIDDEL:

Schending van art. 40bis van de Wet van 15 december 1980 jo. Art. 3 KB van 7 mei 2008

Overeenkomstig de Wet van 15 december 1980 hebben vreemdelingen het recht zich in België te vestigen met hun partner, wanneer deze Belg of EU-onderdaan is;

Voorwaarde is dat er een geregistreerd partnerschap bestaat, en dat het gaat om 'een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, en dat de partners beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn, en geen duurzame relatie met een andere persoon hebben”;

Uiteraard dient het KB van 7 mei 2008 hiermee samen te worden gelezen;

Door geen rekening te houden met het gegeven dat Mevr. D. wel degelijk voldoende malen, en lang genoeg, naar Cuba is gereisd, werd een relevante passus van art. 3 van het KB van 7 mei 2008 ten onrechte buiten beschouwing gelaten;

*Art. 40bis §2, 2° van de Wet van 15 december 1980, zoals aangevuld door het KB, had zonder meer met gunstig gevolg kunnen worden toegepast;
Door anders te handelen (cfr. eerste middel) heeft de administratie dit wetsartikel geschonden; Het middel is ernstig;”*

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarden om zich te kunnen beroepen op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande verwijst verwerende partij naar de criteria vermeld in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008. In de bestreden beslissing werd geheel terecht vermeld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in één van deze gevallen bevindt. Verzoeker kan zich niet voor het eerst beroepen op de documenten die hij bij zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorlegt.

3.2.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in het middel.

3.2.4. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker geen bewijs had voorgebracht van een duurzame en stabiele relatie, zodat de schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 niet kan worden aangenomen.

Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET